

er bleven et Løsen for Kulturfjenderne herhjemme. Er det dog ikke forfærdeligt nedslaaende og ydmygende, ja rent ud fortvivlende, at der endnu skal kunne rejses Kamp og spildes Tid og Kraft paa de simpleste Grundspørgsmaal? Hvor kan dog længer Nogen tvivle om, at det netop er alt dette „nedarvede“ i os, vi allesammen, baade Kristne og Jøder, har den Pligt at bekæmpe, om ikke af anden Grund, saa fordi det jo bare er et Værk af Tilfældet, — vi kunde jo lige saa godt have arvet noget ganske andet, noget helt modsat. Hvor lang Tid skal der dog endnu hengaa, hvormegen Fortræd skal vi Mennesker endnu tilføje hinanden, før det virkelig bliver forstaaet og gjort til Religion, til eneste tilladelige Dogme, at det ikke er paa det tilfældige, det særegne, men paa det almenmenneskelige i os, at vi skal opbygge vort eget og Nationernes Liv! — —“

*

*

*

Det var ved Mødet hos Max Bernhardt bleven overdraget Ivan at henvende sig til Oberst Bjerregrav og søge at overvinde dennes Uvilje mod det nye Foretagende og mod dets unge Ophavsmand.

Ivan plejede ellers ikke at lade det skorte paa Dristighed, naar det galdt om at virke for Per. Han havde et Par Gange saa at sige ladet sig kaste ned af Folks Trapper for hans Skyld. Men den gamle Oberst indgød ham en særegen Respekt. Han kendte hans lille blussende Skikkelse fra Gaden og havde hørt om hans Opfarenhed og hensynsløse Væsen. Dyhring, hans Nevø, havde leende fortalt, at han endnu blev aldeles rasende, naar han hørte Pers Navn.

I sin Forlegenhed betroede Ivan sig til Onkel Heinrich, der plejede at være hans Raadgiver i vanskelige Tilfælde, og efter en Del Ophævelser lovede denne at give ham en Haandsrækning.

„Jeg kender jo en Smule til denne Bjerregrav. Har gjort ham nogle Smaatjenester af og til. Jeg skal give ham en Vink, saa han bliver medgørlig. — Kan I forlange mere?“

Der var det Gran af Sandhed i hans Skryderi, at han virkelig stod i en Art Forbindelse med Obersten. Ihvorvel han aldrig